

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Róth Miklós ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a személyesen eljáró I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, ... hozzátartozó által képviselt II.rendű alperes neve (u.o.) II. rendű, III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű és IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen elbirtoklás iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. július 6. napján kelt 33.P.22.844/2007/32. számú ítélete ellen a felperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett és 34. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A peres felek nagyapja, ... 1971. október 26-án végintézkedés hátrahagyása nélkül hunyt el. A hagyatékát képezte a ..., ..., ... hrsz.-ú ingatlan. Törvényes örökösei gyermekei, ..., ... és ... voltak, akik a hagyatéki eljárás során formailag a hagyatékot visszautasították, mert az volt a szándékuk, hogy az örökség a gyermekeiket illesse meg. A közjegyző az 1979. október 22-én kelt és 1980. november 6-án jogerőre emelkedett - kijavított - 8.Kjő.VIII.4804/1978/7. számú végzéssel a hagyatékot osztályos egyezség alapján a törvényes örökösök leszármazóinak adta át, ... özvegyi haszonélvezeti jogával terhelt. Az osztályos egyezség szerint a ... hrsz.-ú ingatlant az 1967-ben született I. rendű alperes, a ... hrsz.-ú ingatlant 1/3-1/3-1/3 részben az 1974-ben született II. rendű alperes, az 1972-ben született III. rendű alperes és az 1968-ban született IV. rendű alperes, a ... hrsz.-ú ingatlant 3/12-3/12 részben az 1974-ben született felperes és a perben nem álló, 1976-ban született testvére, ..., 3/12 részben az I. rendű alperes, míg 1/12-1/12-1/12 részben a II., III. IV. rendű alperes kapta meg. A tulajdonjog az osztályos egyezség alapján

bejegyzésre került az ingatlan-nyilvántartásba. Özvegy ... 1979. december 10-én elhunyt.

A perrel érintett ... hrsz.-ú ingatlan jelenleg ... és ... hrsz.-on van nyilvántartva a ... Körzeti Földhivatalnál.

Az ingatlan ...n, ...ban a hegyoldalon a ... és a ... között helyezkedik el. A trapéz alakú telek ... felőli része lankás, míg a ... felőli felső része meredek, sziklás. A ...on az ingatlan előtt van kiépítve a villany, gáz, vezetékes víz, míg a ...on a telekhatártól körülbelül 150 méterre van csak vezetékes víz és villany. Az ingatlan ... felőli alsó részén álló épület 1978-1979-ben felújításra került, az 1990-es évek elején bevezetésre került a víz, a villany, és a telefon is. Az ingatlant nyaralóként a felperes családja használta, mert a másik két családnak máshol is volt lehetősége nyaralni. Édesanyja 1995-ben bekövetkezett halála után a felperes kiköltözött az ingatlanba, jelenleg házastársának édesanyja lakik ott életvitelszerűen.

A felperes 1997-ben megvásárolta testvére 3/12 tulajdoni hányadát. A tulajdonjoga bejegyzésre került az ingatlan-nyilvántartásba adásvétel jogcímén.

Az I. rendű alperes 1995 novemberében a ... Kerületi Bíróságon közös tulajdon megszüntetése iránt pert indított.

... Város Polgármesteri Hivatal Építéshatósági Iroda az I. rendű alperes kérelme alapján engedélyezte a ... és ... hrsz.-ú ingatlanokat érintő kétlépcsős telekalakítást: az ingatlanok összevonását, két önálló telekké osztását (.../1, .../2 hrsz.), ezt követően e két ingatlan újbóli összevonását, majd három önálló telekként és egy út ingatlanként való leválasztását (.../3, .../4, .../5 és .../6 hrsz.). A 2006. augusztus 21-én kelt 227-11/2006-VII. számú határozattal pedig a felperes kérelmére a ... hrsz.-ú és ... hrsz.-ú ingatlanokból keletkező .../3, .../4, .../5, .../6 hrsz.-ú földrészletek telekfelosztását engedélyezte a ... Körzeti Földhivatal által 3-67/2006., E-35/2006. számon 2006. április 4-én záradékolt telekfelosztási vázrajz szerint. A határozat értelmében a telkek összevonása után három önálló telek keletkezik, melyek közül a két kisebbik a ...ról, míg a legnagyobb a ...ról lesz megközelíthető. A korábbi határozattal jóváhagyott vázrajzhoz képest a ... szabályozási szélességének biztosítására kialakított útterület két részre lett osztva. A keletkező területek: .../7 hrsz.-ú beépítetlen terület (2617 m²), .../8 hrsz.-ú beépítetlen terület (1131 m²), .../9 hrsz.-ú magánút (105 m²), .../10 hrsz.-ú magánút (49 m²), .../11 hrsz.-ú beépítetlen terület (1287 m²).

A felperes keresetében a Ptk. 121. § (1) bekezdése alapján annak tűrésére kérte kötelezni az alpereseket, hogy a telekfelosztási vázrajz szerint kialakítandó .../7 hrsz.-ú ingatlanra a tulajdonjoga elbirtoklás és adásvétel jogcímén az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. Előadta, hogy ezt a földrészletet testvérevel együtt saját személyükben, de szüleik, illetve édesanyjuk útján 10 éven át szakadatlanul sajátjukként birtokolták, ezért a földrészletnek elbirtoklás jogcímén 1/2-1/2 arányban tulajdonosai lettek. A testvére tulajdoni hányadára 1997-ben

érvényes adásvételi szerződés alapján szerzett tulajdonjogot. Álláspontja szerint tulajdonjogot az 1979-ben kötött osztályos egyezség alapján öröklés jogcímén az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés ellenére nem szereztek, de tulajdonosnak hitték magukat, és akként is viselkedtek. Arra hivatkozott, hogy a Ptk. 600. § f) pontjában és a 607. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel az osztályos egyezség és az alapján a tulajdonjog bejegyzése semmis, mert a hagyatéki eljárásban az örökhagyó halála után született unokák osztályos egyezséget nem köthettek volna. Az osztályos egyezség megkötésekor a cél az volt, hogy a ... hrsz.-ú ingatlan az akkor romos épülettel neki és a testvérének jusson. 1978-ban birtokba vették a per tárgyát képező földrészletet, a romos épületet felújították. Az ingatlan ... utcai felőli, alsó részét sajátjukként használták. A ház mögé támfalat építettek, víztározót létesítettek, bevezették az áramot, vizet, emésztőt létesítettek, a házban fürdőszobát, WC-t csináltattak, a telek alsó részét teraszosan kialakították. Rendszeresen kijártak a telekre hétvégén, olyankor ott is aludtak, nyáron pedig heteket töltöttek ott, télen ellenőrizték nehogy betörjenek. Édesanyjuk nem a saját jogán, hanem gyermekei vélt tulajdonjoga alapján, az ő nevükben gyakorolta a tulajdonosi jogokat. A felperes jogi álláspontja szerint, mivel jogképességgel bírtak, kiskorúságuk ellenére elbirtokolhatták a per tárgyát képező földrészletet. Az elbirtoklás 1990. november 6-án beállt.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes állította, hogy a felperes édesanyja és a gyermekei a per tárgyát képező földrészletet teljes egészében nem vették birtokba, csak a házat és a körülötte lévő részt használták a tulajdonostársak beleegyezésével, arra tekintettel, hogy a többiekkel ellentétben nekik nem volt lehetőségük máshol nyaralni. A házat a tulajdonostársak anyagi és fizikai közreműködésével újították fel. A vízvezetékét 1992-1993-ban közösen csináltatták meg, az anyagot a felperes édesanyjával közösen vásárolták meg, a kivitelezést az I. rendű alperes férjének munkásai végezték. A közműbekötések azért szerepelnek a felperes édesanyja nevében, mert ő vállalta az ügyintézkést, a bekötések költségét azonban nem egyedül ő viselte. Az édesanyja halála után a felperes további területet is használatba vett, holott ahhoz a tulajdonostársaktól engedélyt nem kért és nem is kapott. Azzal érvelt: a felperes 1990-ben még kiskorú volt, így nem birtokolhatott el. Az elbirtoklás a tulajdonostársakkal szemben nem valósulhatott meg, mivel 1995-ig sem szóban, sem írásban nem merült fel semmilyen megosztás, a tulajdonostársak nem voltak ismeretlen helyen, kijártak az ingatlanra, és fel sem merült bennük annak gyanúja, hogy a felperes édesanyja vagy a felperes el kívánt birtokolni. Az I. rendű alperes álláspontja szerint a 30 évvel ezelőtt kötött osztályos egyezségben foglaltak nem támadhatók.

A II., III., IV. rendű alperesek ugyancsak hivatkoztak arra, hogy az ingatlan-nyilvántartásban nincs elbirtoklásra utaló feljegyzés. Előadták, hogy az érvényben lévő osztályos egyezséget nem azért kötötték, hogy a felperesnek jusson a per tárgyát képező ingatlanrész. Az eredeti megállapodás szerint az ingatlan az I. rendű alperesé lett volna, mivel náluk lakott a nagymama és ezt kívánták kompenzálni. Ez a megállapodás azért nem valósulhatott meg, mert a gyámhatóság értékben egyenlő telekmegosztást hagyott csak jóvá. Az egyezség ezért az egyenlő értékben

történő telekmegosztás elve alapján született meg. A lemondást a felperes édesanyja kezdeményezte a hagyatéki eljárás során. Valamennyiüknek az volt az akarata, hogy a gyerekek örököljék az ingatlanokat. A telek használatát illetően nem volt vita, mivel elég nagy volt a telek, ezért mindenki azt a részt használhatta, amelyiket akarta. Állították, hogy az épület felújítása során édesapjuk sokat járt kint a telken, a felújítási tervet ő készítette és főleg tanácsokkal segített a felperes édesanyjának. A víz bevezetéséhez annak idején hozzájárult és a költségek felét kifizette. A házhoz kulcsa volt. Évente párszor ők maguk is kimentek a telekre. A felperes és testvére 1980-1990 közötti időszakban kiskorúak voltak, nem használhatták sajátjukként az ingatlant, az édesanyjukban pedig fel sem merült, hogy tulajdonjogot szerezzen.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, megállapította, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000 forint illetéket az állam viseli. Az ítélet indokolásában rámutatott arra, hogy az elbirtoklással történő tulajdonszerzés a törvényben szabályozott jogi tény alapján, annak bekövetkezésekor a törvény erejénél fogva, minden további hatósági vagy bírósági aktus nélkül vezet a tulajdonjog átszállásához. Nem foghat helyt így az alperesek azon hivatkozása, hogy a felperes elbirtoklása azért nem valósult meg, mert az ingatlan-nyilvántartásba nem került bejegyzésre. A PK 4. számú állásfoglalás figyelembevételével vizsgálta azt, hogy a felperes által állított elbirtoklási feltételek ténylegesen megvalósultak-e. Rámutatott arra, hogy a felperes a per során maga sem állította, hogy édesanyja sajátjaként birtokolta volna az ingatlant. Az alperesek állítása szerint ő mindvégig tekintettel volt a többi tulajdonostárs tulajdonjoggal kapcsolatos érdekeire. Az örökség visszautasítása és az osztályos egyezség vonatkozásában az elsőfokú bíróság osztotta a felperes álláspontját annyiban, hogy a hagyatékátadó végzés szerinti öröklés, illetőleg osztályos egyezség a jogszabályok értelmében nem mehetett végbe. Kifejtette ugyanakkor, hogy a törvényes örökös azon nyilatkozatát, amely visszautasított örökrészenek az öröklés megnyíltakor nem élő személy részére juttatását célozta, ajándékozásnak kell tekinteni. A hagyatékátadó végzés jogerőre emelkedését követően megtámadás, illetve erre vonatkozó kereseti kérelem hiányában nincs lehetőség a fennálló jogi helyzet vizsgálatára, illetve a korábbi azzal kapcsolatos esetleges közjegyzői hibák kiküszöbölésére.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes mint kiskorú cselekvőképtelen és korlátozottan cselekvőképes személy az akarati képesség hiányában sajátjaként az ingatlant nem birtokolhatta el. Az ingatlanra kijártak a tulajdonostársak is, és a felújítási munkákban részt vállaltak személyes közreműködésükkel, illetve anyagiakban. A tulajdonostársak szülei megállapodtak arról, hogy a család hozzájárulásával főként a felperes édesanyja és az ő családja használja nyaralóként az ingatlant, ez azonban nem jelenti azt, hogy a birtoklásuk sajátjukkéntinek minősülne.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresetének megfelelő határozat hozatalát kérte. Véleménye szerint téves az a jogi

álláspont, hogy kiskorú személy elbirtoklás útján tulajdont nem szerezhethet. A sajátjaként történő birtoklásnál ugyanis a kiskorú helyett törvényes képviselője jár el, aki a szükséges akarati képességet pótolja. Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan, részben iratellenesen, részben tévesen, helytelen ténybeli következtetés levonásával és az indokolási kötelezettség megsértésével állapította meg. A rendelkezésre álló államigazgatási, valamint hagyatéki iratok alapján azt kellett volna megállapítani, hogy az 1971-ben megnyílt hagyatékkal az örökösök 1978-ig egyáltalán nem törődtek. A felperes édesanyja a gyermeke részére a hagyatékhoz tartozó ingatlanok közül a ... hrsz.-ú ingatlanhoz azt a részét kívánta megszerezni, amelyen a romos épület állt. Az osztályos egyezséget is erre tekintettel kötötték meg úgy, hogy a felperes és testvére annak fejében, hogy a ... hrsz.-ú ingatlanból 1/2 részt kap, lemondott a másik két ingatlanból őt megillető részről. A felperes édesanyja annak tudatában fogott bele a romos épület felújításába, hogy saját gyermekei részére építkezik, a gyermekei ingatlanrészén. Szó sem volt arról, hogy a tulajdonostársak bármikor visszavonható, szívességi engedély alapján használták volna az ingatlant, vagy hogy közösen használták volna.

A felperes a fellebbezésében is kifejtette, hogy az osztályos egyezség és az az alapján történt földhivatali bejegyzés is semmisnek minősül. Testvérével együtt a földhivatali bejegyzés ellenére nem szerzett tulajdonjogot, de mégis tulajdonosnak hitték magukat és úgy is viselkedtek. A perbeli földrészletet tulajdonjogukban bízva saját személyükben, de részben szüleik útján 10 éven át szakadatlanul sajátjukként birtokolták.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, perköltségigénnyel nem élt. Azzal érvelt, hogy a felperes és édesanyja tudták, a per tárgyát képező területet nem birtokolják sajátjukként. Az ingatlant mindig közös tulajdonnak tekintették, oda minden tulajdonos akkor járhatott ki, amikor akart. A felperes és édesanyja is jó kapcsolatban állt a család többi tagjával, soha senkiben fel nem merült, hogy bármit is el akartak volna a többiektől birtokolni. A tulajdonostársak között 1995-ig semmilyen megosztás nem vetődött fel.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság körültekintően meghozott, a tényeknek megfelelő és a tanúk vallomásain alapuló ítéletének helybenhagyását és a felperes költségekben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes célja nem más, mint időhúzás a közös tulajdon megszüntetése iránti perben és többethaszon elérése, ugyanis a közművesítettség miatt a telek alsó része - melyet a felperes magának igényel - lényegesen értékesebb a felső résznél.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított ítéleti döntéssel - a következők szerint eltérő indokolással - egyetértett.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy a perbeli ingatlan az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéssel ellentétben nem tulajdonosa, mert az osztályos egyezség alapján, öröklés jogcímén nem szerzett tulajdonjogot sem ő, sem testvére, ugyanis az osztályos egyezség és az alapján történt tulajdonjog bejegyzése semmis. A Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel ezért elsőként azt kellett vizsgálni, hogy keletkezhetett-e elbirtoklással új tulajdonjog.

A rendelkezésre álló tulajdoni lap másolat szerint a per tárgyát képező ingatlan 3/12-3/12 tulajdoni hányadára a tulajdonjog a felperes és testvére javára osztályos egyezség jogcímén került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 5. § (1) bekezdése szerint az ingatlan-nyilvántartás - ha a törvény kivételt nem tesz - a bejegyzett jogot és a feljegyzett tények fennállását hitelesen tanúsítja. Ha valamely jogot az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték, illetve valamely tény oda feljegyeztek, senki nem hivatkozhat arra, hogy annak fennállásáról nem tudott. A (2) bekezdés értelmében az ellenkező bizonyításáig az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogról és feljegyzett tényről vélelmezni kell, hogy az fennáll, és az ingatlan-nyilvántartás szerinti jogosultat illeti meg. A jogok, tények törlése esetén - az ellenkező bizonyításáig - azt kell vélelmezni, hogy azok nem állnak fenn. A (6) bekezdés kimondja, hogy az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetett adatokkal szemben a bizonyítás azt terheli, aki az adatok helyességét, valóságát egyezőségét vitatja.

A felperest terhelte ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján annak bizonyítása, hogy a bejegyzett tulajdonjog nem áll fenn. A felperes ezt azzal kívánta bizonyítani, hogy a bejegyzett tulajdonjog megszerzésének jogcíme, az osztályos egyezség nem érvényes, az érvénytelenség semmisségi oka a jogszabályba ütközés.

Az osztályos egyezség meghatározását a hagyatéki eljárásról szóló 6/1958 (VII. 4.) IM rendelet [He.] 53. § (4) bekezdése tartalmazza. Eszerint az örökösök között kizárólag a hagyatéki vagyon tárgyaira vonatkozóan létrejött egyezség (osztályos egyezség) - a hagyatékban való részesedés mellett, de arányára tekintet nélkül - nem minősül élők közötti jogügyletnek, és a hagyatékot az egyezség alapján öröklés jogcímén kell átadni. Az osztályos egyezség tehát az örökösöknek olyan megállapodása, amellyel a hagyatéki osztály módját a hagyaték megnyílásának időpontjára visszaható hatállyal rendezik; a megállapodásban az örökösök eltérhetnek a törvényben vagy a végintézkedésben meghatározott öröklés rendjétől is, de a hagyatékban minden örökösnek részesednie kell. A jogszabályi meghatározásból következően osztályos egyezséget tehát csak örökösök köthetnek egymással, vagyis akik az örökhagyó után a törvényes öröklés rendje szerint vagy az örökhagyó végintézkedése alapján ténylegesen öröklésre jogosultak. Osztályos egyezséget addig lehet kötni, amíg a hagyatéki vagyon öröklés jogcímén való

megszerzését a hagyatékátadó végzés nem tanúsítja, vagy annak jogi sorsáról bírósági határozat nem dönt. A He. 53. § (1) bekezdése a közjegyző feladatává teszi az örökösök közötti egyezség létrejöttének előmozdítását. Az osztályos egyezség jellegéből következően a közjegyző az örökösök között létrejött egyezséget nem alakszerű határozattal hagyja jóvá, hanem az egyezségnek megfelelő tartalommal hagyatékátadó végzést hoz, amely egyben az osztályos egyezség jóváhagyását is jelenti. A hagyatékátadó végzésnek anyagi jogereje nincs. Az osztályos egyezség az örökösársak megállapodása, ezért az általános ügyleti megtámadási alapokon éppúgy megtámadható, mint más jogügylet.

A Ptk. 234. § (1) bekezdése szerint a semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség. A (2) bekezdés kimondja, hogy ha valamely semmis szerződés más szerződés érvényességi kellékeinek megfelel, ez utóbbi érvényes, kivéve, ha ez a felek feltehető szándékával ellenkezik.

Helytállóan hivatkozott arra a felperes, hogy a Ptk. 600. § f) pontjában és 607. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a hagyatéki eljárás során kötött megállapodás nem tekinthető érvényes osztályos egyezségnek. A felperes és a II-IV. rendű alperes perbeli nyilatkozatai, valamint ... tanúvallomása alapján azonban az volt megállapítható, hogy a törvényes örökösök (az örökhagyó gyermekei), akik egyben kiskorú gyermekeik törvényes képviselőit is eljártak, olyan szándékkal kötöttek a hagyatéki eljárás során megállapodást, hogy örökrészük ingyenesen a gyermekeiknek jusszon, a hagyatékot az ő javukra szólóan kívánták visszautasítani. Az örökös azonban a hagyatékot más személy javára szólóan nem utasíthatja vissza. Az örökhagyó halála után tett azon nyilatkozat, amellyel a törvényes örökös az örökségét ellenérték nélkül olyan személyre ruházta át, aki az öröklésből való kiesése esetén nem örökölné, az örökség elfogadása és egyidejűleg annak elajándékozása. A perbeli esetben befejezett ajándékozásról van szó, mert az ajándékozó örökösök a megajándékozott gyermekeik törvényes képviselőjeként az elfogadó nyilatkozatot is megtették.

Mindezek alapján azt kellett megállapítani, hogy a felperes csupán a tulajdonszerzése ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogcímének fenn nem állását bizonyította, azt azonban nem, hogy a bejegyzett tulajdonjoga nem áll fenn, hiszen azt bár más jogcímen - ajándékozás - de megszerezte.

A 3/12 tulajdoni hányad megszerzésével a felperes mint tulajdonostárs használta a per tárgyát képező ingatlanrészt, ezért annak elbirtoklása, új tulajdonjog keletkezése nem jöhet szóba. Szükségtelenül vizsgálta ezért az elsőfokú bíróság a sajátjakénti birtoklás szubjektív és objektív körülményeit, továbbá a cselekvőképtelen vagy korlátozottan cselekvőképessé személy elbirtoklási képességét. A felperes mint tulajdonostárs birtokolta a közös tulajdonú ingatlan egy bizonyos részét. A közös tulajdon megszüntetése iránti perben lehet relevanciája annak, hogy a felperes által hivatkozott megosztást a tulajdonostársak véglegesnek

szánták-e, és az építkezéssel kapcsolatos beruházások is abban a perben kerülhetnek elbírálásra.

A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - eltérő indokolással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperes költségigénnyel nem élt, a II. rendű alperesnek igazolt költsége a másodfokú eljárásban nem merült fel, ezért erről a Fővárosi Ítéltáblának nem kellett határoznia. Az eredménytelenül fellebbező felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000 forint fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. február 26.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Varga Edit s.k.
bíró